

jest jejich rozhodnutí zmatečným, pročež bylo je zrušiti a přihlášku ohledně této položky odmítnouti.

Čís. 6317.

Do usnesení prvního soudu, jímž byla uložena záloha na provedení znaleckého důkazu, jest opravný prostředek nepřipustným.

(Rozh. ze dne 29. září 1926, R I 804/26.)

Do usnesení prvního soudu, jímž bylo žalované uloženo složit zálohu na znalečné, vznesla rekurs žalovaná, jímž odporovala jednak tomu, že složení zálohy na znalečné bylo uloženo pouze jí, jednak tomu, že výše požadované zálohy jest přemrštěná. Rekursní soud odmítl rekurs jako nepřipustný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud dolíčil správně z ustanovení Šu 367 c. ř. s., že proti usnesení prvního soudu, jímž určil zálohu na provedení znaleckého důkazu, jest opravný prostředek vyloučen a že jest tu použití ustanovení obdobných o důkazu svědeckém, zejména §§ 332 první odstavec, 346 třetí odstavec a 349 c. ř. s. Mylným jest názor v dovolacím rekursu zastávaný, že v Šu 366 c. ř. s. jsou taxativně vypočteny případy, v nichž jest opravný prostředek vůbec, nebo samostatný opravný prostředek při znaleckém důkazu nepřipustný, ježto toto ustanovení vypočítává v podstatě jen případy při důkazu znaleckém zvlášť se vyskytující. Nejde na tom, že v Šu 366 c. ř. s. se uvádí nepřipustnost rekursu proti usnesení o vzetí znalce do přísahy, ačkoliv stejný předpis jest i v Šu 349 druhý odstavec c. ř. s. o svědcích obsažen, neboť v Šu 367 c. ř. s. zákon znova zdůrazňuje, že předpisů o důkazu svědeckém jest použití i při důkazu znaleckém, tedy veškerých ustanovení §§ 320 až 350 c. ř. s. a mezi nimi i předpisu Šu 349 druhý odstavec c. ř. s., jenž vylučuje opravný prostředek proti usnesení ukládajícímu zálohu na provedení důkazu.

Čís. 6318.

Chovatelem (§ 1320 obč. zák.) kance není komisionář odesílatele, na něhož došla dráhou zásilka vepřů, jež však byla přímo s dráhy odvezena na jatky, kde pak při porážení došlo k úrazu kancem.

(Rozh. ze dne 29. září 1926, Rv I 180/26.)

Žalobce, poražec vepřů na ústředních jatkách v Praze, byl pokousán při porážení kancem, jenž došel žalované firmy z Dánska a byl z dráhy

přímo dovezen na jatky. Žaloba o náhradu škody byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v ý š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Jde o otázku, zda žalovanou firmu lze míti za chovatele kance, způsobivšího žalobci zranění, ve smyslu Šu 1320 obč. zák. Chovatelem podle tohoto ustanovení zákona jest rozuměti toho, kdo po nějaký čas chováním zvířete vykonává k němu práva, plynoucí z jeho skutečného chování (detence — srov. materialie ku III. dílčí novele slova: »eine dauernde Gewahrsam über das Tier übt«) a při tom rozhoduje i o způsobu, jak má býti zvíře opatřeno z důvodu veřejné bezpečnosti. Takovému chovateli zvířete ukládá § 1320 obč. zák. v druhé větě přísnější trestání za potřebné opatření zvířete a dohled na ně a, vycházející z předpokladu, že chovatel zvířete poškození zavinil, ponechává mu, by tuto zákonnou důvěru svými důkazy zvrátil. Z materialii zákona ku Šu 1320 obč. zák. v třetí dílčí novele (stránka 397) lze seznati, že výraz c h o v a t e l zvířete nevystihuje přesně pojmu, kterým měla býti vytčena osoba po zákonu za zvíře zodpovědná, neboť bylo tu výslovně zdůrazněno, že jest ponechatí výkonu soudnictví, by v jednotlivých případech učinilo o tom správné rozhodnutí. V tomto případě jest nesporno, že kanec, jenž žalobci způsobil tělesné zranění, došel v hromadné zásilce jiných kusů vepřového dobytka na žalovanou firmu drahou z Dánska a to přímo na ústřední jatky v Praze-Holešovicích a že odesílatelem a vlastníkem celé zásilky byla firma Ant. P. v Dánsku a že žalovaná firma byla jen její komisionářkou, majíc obstarati komisi prodej zboží. Došla zásilka vepřového dobytka i s kancem, o nějž tu jde, byla převzata a umístěna na ústředních jatkách, kdež dne 31. října 1923 došlo při porážce kance žalobcem, působícím na jatkách jako odborný porážčič vepřů, k jeho zranění na levé noze. Z toho plyne, že kanec vůbec se nedostal do takového chování žalované firmy, jaké předpokládá ustanovení druhé věty Šu 1320 obč. zák. a které by jí ukládalo zvýšenou opatrnost při jeho opatření a hlídání, nýbrž že zvíře, byvši převzato na jatkách, podléhalo dozorčím orgánům jateckým. To připouští i sám žalobce, když v odstavci II. žaloby doličuje, že dozorčí orgány jatecké měly býti žalovanou firmou upozorněny na zlé a nebezpečné vlastnosti kancovy, a dovolává se ustanovení Šu 11 posl. odst. jatečného řádu pro ústřední jatky v Praze. Dovolací soud dospěl z toho, co právě uvedeno, k úsudku, že žalovanou firmu nelze v tomto případě považovati za chovatele kance, žalobce poškodivšího, po rozumu Šu 1320 obč. zák. druhé věty a že nelze ji činiti podle tohoto ustanovení zákona zodpovědnou. Zodpovědnost její mohla by býti odvozena ze všeobecných ustanovení o náhradě škody (§ 1295 obč. zák.), předpokládajíc její zavinění, které by však musel dokázati žalobce. Nižší soudy však správně doličily, že žalované firmě nedokázal žalobce jednání nebo opomenutí, která by mohla odůvodniti její zavinění na jeho úrazu podle všeobecných předpisů o náhradě škody.